

דרכי הוראה מסכת יומא פרק ז'

כלל ראשון ויסודי: ללמד בהתחלה רק 'מה' כתוב, בלי להכנס להסברים של 'למה ומדוע'.

משנה א' - פיסוק נכון:

בא לו כהן גדול לקרות.

אם רצה לקרות בבגדי בוץ - קורא.
ואם לא - קורא באצטלית לבן משלו.

חזן הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו לראש הכנסת,

וראש הכנסת נותנו לסגן,

והסגן נותנו לכהן גדול,

וכהן גדול עומד ומקבל וקורא עומד,

וקורא אחרי מותו ויאך בעשור.

וגולל ספר תורה ומניחו בחיקו,

ואומר: 'יותר ממה שקראתי לפניכם כתוב כאן',

ובעשור שבחמש הפקודים - קורא על פה.

ומברך עליה שמונה ברכות: 1. על התורה.

2. ועל העבודה.

3. ועל ההודאה.

4. ועל מחילת העון.

5. ועל המקדש בפני עצמו.

6. ועל ישראל בפני עצמו.

7. ועל הכהנים בפני עצמו.

8. ועל שאר התפלה.

קריאה רגילה ושטחית של המשנה מספיקה כדי להסביר מה כתוב כאן.

סיכום קצר: הכה"ג קורא בתורה מפרשיות אחרי ואמור, וקורא בע"פ מפרשת פנחס.

ומברך 8 ברכות.

משנה ב'

הרואה כהן גדול פשהוא קורא - אינו רואה פר ושמעיר הנשכפים.

והרואה פר ושמעיר הנשכפים - אינו רואה כהן גדול פשהוא קורא.

ולא מפני שאינו רשאי,

אלא שהיתה דרך רחוקה, ומלאכת שניהן שונה כאחת.

סיכום קצר: יש שני מעשים ביוה"כ שנעשים באותו זמן ובמקומות שנים.

משנה ג'

אם בְּבִגְדֵי בּוּץ קוֹרָא - קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, פָּשׁט יָרֵד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפָּג.
הִבְיָאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלָבַשׁ, וְקִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו,
וְיָצָא וְעָשָׂה אֶת אֵילּוֹ וְאֶת אֵיל הָעֵם, וְאֶת שִׁבְעַת כְּבָשִׂים תְּמִימִים בְּנֵי שָׁנָה, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: עִם תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קֶרְבִּין, וּפְרַת הָעוֹלָה וְשַׁעִיר הַנִּעְשָׂה בַּחוּץ
עִם תְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבָיִם.

כדאי בשלב ראשון לדלג על הסבר משנה זו, ולומר באופן כללי: במשנה זו אנו לומדים שהכה"ג לובש לאחר הטבילה שלישית את בגדי הזהב בפעם השניה ביוה"כ. בבגדי הזהב הוא לכו"ע עושה את אילו ואיל העם, ר"א ור"ע נחלקו מתי מקריבים קרבנות אחרים. בשלב השני לאחר ששאר הפרק ברור ומוסבר: צריך להקדים את דברי הקהתי למשנה. א"כ: אילו ואיל העם וודאי יהיה בטבילה שלישית, שער הנעשה בחוץ שבא מדין 'מוסף' לכו"ע יהיה לפני אילו ואיל העם. וחלקו ר"א ור"ע האם שבעת הכבשים ופר העולה קרבים אחר תמיד של שחר או לאחר אילו ואיל העם

וא"כ להו ביאור המשנה:

וְיָצָא וְעָשָׂה לְאַחַר טְבִילָה הַשְּׁלִישִׁית אֶת אֵילּוֹ וְאֶת אֵיל הָעֵם, וְאֶת שִׁבְעַת כְּבָשִׂים תְּמִימִים בְּנֵי שָׁנָה, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.

רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: שְׁמַעַת הַכְּבָשִׂים - עִם תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קֶרְבִּין, וּפְרַת הָעוֹלָה מִטּוֹ הִיא קֶרֶב עִם שַׁחַר. וְשַׁעִיר הַנִּעְשָׂה בַּחוּץ מִטּוֹ מִהַמּוֹסֵפִים - הִיא קֶרֶב עִם תְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבָיִם מִטְּבִילָה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל מִדִּין אֲדַמְרַת הַמִּשְׁנָה.

משנה ד'

קדש יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֶׁט, וְיָרַד וְטָבַל, וְעָלָה וְנִסְתַּפָּג.
הֵבִיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לָבָן, וְלִבְשׁ, וְקִדְשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו.
נִכְנָס לְהוֹצִיא אֶת הַכֶּף וְאֶת הַמַּחְתָּה.

* * * * *

קדש יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֶׁט, וְיָרַד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפָּג.
הֵבִיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלִבְשׁ, וְקִדְשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו,
וְנִכְנָס לְהַקְטִיר קְטֹרֶת שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים וְלִהְטִיב אֶת הַנְּרוֹת,

* * * * *

וְקִדְשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֶׁט.
הֵבִיאוּ לוֹ בְּגָדֵי עֲצָמוֹ, וְלִבְשׁ.
וּמְלוּיִן אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ.
וַיֹּסֵם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה לְאוֹהֲבָיו בְּשַׁעַה שֶׁיֵּצֵא בְּשִׁלּוֹם מִן הַקֹּדֶשׁ.

סיכום קצר: במשנה זו הכה"ג 'פושט ולובש' 3 פעמים. בפעם הראשונה: נכנס לקה"ק בכדי להוציא את הכף והמחתה.

בפעם השניה: הקטיר קטורת של ביה"ע והטיב

את הנרות.

בפעם השלישית: לונש את בגדי עצמו וחוזר

לביתו.

משנה ה'

כֹּהֵן גָּדוֹל - מְשַׁמֵּשׁ בְּשִׂמּוֹנָה כְּלִים,
וְהַהֲדִיּוֹט - בְּאַרְבָּעָה : 1. בְּכַתְנֹת. 2. וּמְכַנְסִים. 3. וּמְצַנְנֹת. 4. וְאַבְגָּט.
מוֹסִיף עָלָיו כֹּהֵן גָּדוֹל : 1. חֹשֶׁן. 2. וְאַפֹּד. 3. וּמַעִיל. 4. וְצִיץ.
בְּאֵלוֹ נִשְׁאַלִין בְּאוֹרִים וְתַמִּים.
וְאִין נִשְׁאַלִין - אֶלָּא 1. לְמַלְכָּךְ. 2. וְלְבֵית דִּין. 3. וְלְמִי שֶׁהֲצִיבוֹר צָרִיךְ בוֹ.

סיכום קצר: במשנה זו למדנו על מספר הבגדים של כה"ג וכהן הדיוט, למדנו על שאלה באו"ת.